

přesahuje výši §em 330 ex. ř. stanoveného existenčního minima, neboť započtení vzájemných pohledávek žalovaných mohlo by býti připuštěno jen potud, pokud by celková výše výměny nebyla z exekuce vyloučena. Opačné mínění dovolatelů zvláště jejich poukaz na § 293 ex. ř., není správným, neboť výměna dle své povahy jest nárokem na výživu, obdobným nároku na výživu podle §u 291 čj. 1 ex. ř., při které sami dovolatelé nepřipustnost započtení v dovolání uznávají. Soudem odvolacím v souhlase se soudem prvé stolice bylo zjištěno, že právoplatným rozhodnutím exekučního soudu mezi stranami bylo vysloveno, že z celé výměny žalobců (naturální dávky a roční peněžitá částka 1200 Kč) jen ročních 400 Kč podléhá exekuci. Když tomu tak, musí celá výměna žalobců až na těchto 400 Kč ročně, které pro pohledávky žalovaných jsou již zabaveny, těmto zůstatí jako jejich existenční minimum, které zákonem ze dne 1. dubna 1925, čís. 66 sb. z. a n. na 4000 Kč ročně bylo stanoveno. Poněvadž pak zákonný předpis, že existenční minimum exekutovi musí zůstatí volným, jest předpisem nutkavým, jest samozřejmo, že toto existenční minimum žalobců nemůže býti zkráceno ani započtením pohledávek věřitelů k plnění výměny povinných, i když jde na obou stranách o pohledávky peněžité. V důsledku toho, třebaš by bylo přisvědčiti tvrzení dovolatelů, že při posouzení započitatelnosti vzájemných pohledávek rozhodnou jest jedině jejich stejnorodost a že právní důvod vzniku vzájemných pohledávek při započtení na váhu nepadá, jest právní posouzení věci soudem odvolacím v tomto případě započtení vzájemných pohledávek peněžitých nepřipouštějící, správným, stavu věci i zákonu plně odpovídajícím, neboť připuštěním tohoto započtení porušen by byl nutkavý předpis §u 330 ex. ř., podle kterého výměna do svrchu uvedené výše z exekuce a tudíž i ze započtení jest vyloučena. Tvrzení dovolatelů, že žalobci započtením vzájemných pohledávek žalovaných na své nutné výživě nebudou ohroženi, poněvadž četné naturální dávky jim příslušející ke krytí jejich výživy stačí, odporuje zjištění nižších soudů, že exekuce na výměnu žalovaných 400 Kč ročních převyšující z důvodů §u 330 ex. ř. jest vyloučena.

Čís. 5329.

Byla-li v případě vyvlastnění pouhého užívání pozemku důlním podnikatelstvem k zajištění náhrady za užívání složena na soudě sirotčí jistota, může býti k žádosti složitele vyměněna za jinou ovšem opět jen sirotčí jistotu i bez souhlasu odpůrcova.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R II 231/25.)

Podle výnosu Báňského revírního úřadu v dohodě s okresní politickou správou v M. ze dne 26. ledna 1922 bylo uznáno, že Antonín D. část svého pozemku p. č. 262 tam blíže uvedenou postoupiti má hornímu ředitelství Báňské společnosti k užívání, jakmile horní ředitelství zajistí sirotčí jistotou roční náhrady 1650 Kč. Báňská společnost složila ve smyslu §u 103 odstavec druhý horn. zák. jako jistotu za roční náhrady na soudě vkladní list městské spořitelny v M., znějící na 33.000 Kč,

o čemž strany byly vyrozuměny. Návrh Báňské společnosti, by vkladní list byl vyměněn za státní investiční půjčku dopravní, soud p ř v ě stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl. **D u v o d y:** Napadeným usnesením byla výměna vkladního listu spořitelny v M. na 33.000 Kč za státní investiční půjčku dopravní zamítnuta, poněvadž Antonín D. s touto výměnou nesouhlasil a složení toto se rovná složení dle řu 1425 obč. zák. Stížnosti na toto usnesení helze upřítí odůvodnění, neboť jedná se v tomto případě o složení ve smyslu řu 103 horn. zák., dle něhož důlní podnikatel jest oprávněn, požadovati, by pozemek byl mu k užívání postoupen, jakmile výkupné soudně složí, neb vyplacení roční náhrady zajistí se sirotčí jistotou. V tomto případě nejedná se o výkupné, nýbrž pouze o zajištění roční náhrady se sirotčí jistotou, jelikož dle rozhodnutí vyvlastňovacího zůstalo vlastnictví vyvlastněného pozemku Antonínu D-ovi a pouze užívání tohoto pozemku bylo vyvlastněno. Důlnímu podnikateli jest ponecháno na vůli, roční náhradu zajistiti složením zúročitelných státních papírů každého druhu za předpokladu, že tyto cenné papíry požívají sirotčí jistoty (§ 194 cíř. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák.). Poněvadž státní investiční půjčka dopravní zaručuje sirotčí jistoty, bylo stížnosti vyhověti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadeným usnesením byla Báňské společnosti povolena výměna složení ve státní investiční půjčku dopravní. Nelze souhlasiti s názorem dovolacího rekursu, že bez stěžovatelova souhlasu se tak státi nemělo. S vývody dovolacího rekursu sluřelo by se souhlasiti, kdyby se jednalo o složení na soudě podle řu 1425 obč. zák. (sb. n. s. čís. 2839 a rozhodnutí jiná), nebo, kdyby bylo bývalo stěžovateli vyvlastněno právo vlastnické k pozemku a kdyby podle řu 103 odstavec druhý horn. zák. pro něj bylo složeno »výkupné«. Než o případ řu 1425 obč. zák. nejde, a stěžovateli nebylo vyvlastněno právo vlastnické k jeho pozemku a nebylo proto na soudě pro něho složeno výkupné, nýbrž vyvlastněno mu bylo toliko užívání tohoto pozemku a složena byla pro něho ve smyslu řu 103 odstavec druhý horn. zák. jistota za roční náhrady, která, má-li její složení opravňovati důlního podnikatele, žádati ihned přenechání pozemku, musí podle řu 103 odstavec druhý horn. zák. býti jistotou sirotčí. Nic jiného zákon ve směru tom nepředpisuje. Z toho plyne, že v případě vyvlastnění toliko užívání pozemku má jeho vlastník pouze nárok na sirotčí zajištění ročních škod, a že tudíž sirotčí jistota za tímto účelem na soudě složená k žádosti složitele vyměněna býti muže za jinou, ovšem opět jen sirotčí jistotu i bez souhlasu odpurcova, jelikož jeho práva a zájmy, zákonem zaručené, tím dotčeny nejsou, pokud jen úroky z jistoty kryjí roční náhrady vlastníku pozeniku přiznané. Že osoba, pro niž složení se stalo, k té které sirotčí jistotě má více nebo méně důvěry, neпадá zde na váhu.

Čís. 5330.

Ustanovení řu 11 ex. ř. nelze rozšiřovati na členy představenstev hospodářských a výdělkových společenstev; předpis řu 8 zákona ze dne